

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 73/20
9.9.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Миланке Вукчевић, председника већа, Весне Целетовић Цуцић и Весне Карацић-Ристић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., ... бр. ..., чији је пуномоћник Дејан Гојков, адвокат из Београда, ул. Хиландарска бр. 21/II, против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ул. Немањина бр. 22-26, ради утврђења пуноважности усменог завештања, одлучујући о жалби тужиле изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду II бр. 11348/17 од 10.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 9.9.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиле и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду II бр. 11348/17 од 10.10.2019. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду II 11348/17 од 10.10.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се утврди да је пуноважно усмено завештање од 17.04.2015. године пок. ББ, са последњим пребивалиштем у ..., ... бр. ..., проглашено 13.11.2015. године на записнику Првог основног суда у Београду састављеном у предмету IO 4959/15. Ставом другим изреке пресуде обавезана је тужила да туженој накнади парничне трошкове у износу од 33.000,00 динара.

Против наведене пресуде тужилца је благовремено изјавила жалбу побијајући је из свих законских разлога.

Испитујући правилност побијане пресуде, сходно овлашћењима из члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11, са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд је нашао да жалба тужиље није основана.

У спроведеном поступку првостепени суд није учинио битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, као ни битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку на коју се жалбом тужиље указује, имајући у виду да су дати разлози о одлучним чињеницама јасни, потпуни, тако да нема недостатака услед којих се побијана пресуда не би могла испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем Првог основног суда у Београду О 4959/15 од 25.2.2016. године прекинут је поступак расправљања заоставштине иза пок. ББ, бивше из ..., и АА, овде тужилца, упућена је да покрене парнични поступак против Републике Србије, ради утврђења пуноважности усменог завештања пок. ББ, проглашеног пред Првим основним судом у Београду дана 13.11.2015. године. Сада пок. ББ је преминула на Клиници за ургентну интерну медицину Војномедицинске академије у Београду дана ... године, а дана 17.04.2015. године, примљена је у болницу и истог дана сачинила је усмено завештање пред три сведока, и то ВВ, његовом сада пок.мајком ГГ и ДД. ВВ и ДД, који су у првостепеном поступку саслушани у својству сведока, потврдили су да им је сада пок.ББ, док је била у болници, рекла како би сву своју имовину хтела да остави АА, овде тужилци, која је лекар по струци, живела је у истој згради са сада пок. ББ и помагала јој је за живота. Том приликом, сада пок.ББ је била на интезивној нези, потпуно свесна, али није могла да помера руке, нити да се покреће. Сада пок.ББ је, према изјави сведока ВВ, док је била у кући могла да користи руке и кретала се, али у болници то није могла јер је била прикључена на инфузију и апарате. Сведок ВВ није могао тачно да се изјасни да ли је то представљало последњу вољу сада пок.ББ или им је рекла да имовину жели да остави АА, овде тужилци, само у неформалном разговору.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је донео одлуку као у ставу првом изреке пресуде, применом одредби чланова 78, 81, 82, 84, 110 став 1 и 114 став 2 Закона о наслеђивању. Првостепени суд је закључио да тужбени захтев тужиље није основан, а из разлога што је усмено завештање ванредни облик завештања и допуштен је само у случају када то оправдавају изузетне прилике које обухватају низ објективних и субјективних околности услед којих завешталац није био у могућности да сачини редован тестамент. У конкретном случају, по оцени првостепеног суда, не произилази да су наступиле законом прописане изузетне околности, с обзиром да се болест и године старости завештаоца не могу сами за себе сматрати као изузетне прилике, односно првостепени суд сматра да је пок.ББ објективно и субјективно имала могућност да сачини редовно завештање. Наиме, у моменту сачињавања усменог завештања нису постојале изузетне прилике које сачињавање оваквог завештања чине оправданим, нити су наступиле неке неочекиване

околности услед којих сада пок.ББ у објективном и субјективном смислу није била у могућности да сачини писано завештање, с обзиром да је у том моменту била потпуно свесна и комуникативна, а свакако и писмена.

Дате разлоге првостепеног суда, као правилне, аргументоване и на закону засноване прихвата и другостепени суд.

Стога су неосновани наводи тужиле да је у конкретном случају дошло до повреде материјалног права из члана 110 став 1 Закона о наслеђивању јер је закон изричит да завешталац може последњу вољу усмено изрећи пред три истовремено присутна сведока, ако због изузетних прилика не може сачинити писмено завештање, а изузетне прилике у објективном смислу подразумевају постојање ванредних ситуација какве су елементарне непогоде попут земљотреса, поплава, пожара и слично, а које се у конкретном случају нису догодиле. Осим тога, болест и животно доба оставиоца, како је напред наведено, не представљају сами за себе изузетне прилике због којих сада пок. ББ није могла да сачини писмено завештање.

Првостепени суд је по оцени другостепеног суда правилно закључио да је пок.ББ била у могућности да напише својеручни тестамент пред сведоцима или неки други облик тестамена у данима, односно месецима пре него што је примљена у болницу, када је сачињен спорни усмени тестамент, уколико је њена последња воља била да заиста ББ, овде тужилци остави сву своју имовину. Чињеница је да је сада пок. ББ када је примљена у болницу већ била у тешком стању, прикључена на апарате и инфузију, да је два дана након пријема у болницу преминула, али да је пре пријема у болницу могла у кући да се креће и да користи руке, што је потврдио и Небојша Пантић саслушан у својству сведока. Могла је са тужилцом да заључи и Уговор о доживотном издржавању или Уговор о поклону уколико је заиста желела да целокупном имовином након њене смрти располаже тужилца. Од значаја је и место становања сада пок. ББ јер је неспорно да је живела у центру града па је објективно и субјективно имала могућност да сачини писани тестамент или неки други облик завештања.

Полазећи од свега наведеног другостепени суд је нашао да су неосновани наводи жалбе тужиле да је у конкретном случају дошло до повреде начела аутономије воље, као и тврдња да место становања није опредељујуће за настанак изузетних околности и да оно не суспендује могућност сачињавања тестамена у форми усменог завештања.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу другом изреке побијане пресуде, с обзиром да је донета правилном применом одредби чланова 150, 153, 154 и 163 Закона о парничном поступку, а све према Адвокатској тарифи важећој у време пресуђења и с обзиром на успех парничних странка у спору.

На основу изложеног, Апелациони суд је у смислу одредбе члана 390 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр.72/11, са каснијим изменама и допунама), донео одлуку као у ставу првом изреке ове пресуде.

С обзиром на исход спора, Апелациони суд у Београду је одбио захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка, па је у смислу одредбе члана 165 став 1 Закона о парничном поступку донео одлуку као у ставу другом изреке пресуде.

**Председник већа-судија,
Миланка Вукчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић